రంగు బొమ్మలు

ఆ అమ్మాయిని నే నెప్పుడూ చూస్తూ వుంటానేకాని, ఆమెవరో నాకు తెలీదు.

అతి నాజూకుగా ఎడంచేత్తో పుస్తకాల దొంతరను పట్టుకుని సందు మలుపు తిరుగుతుంది. సరిగ్గా అదే సమయానికి నేనూ వాకిట గుమ్మం దాటుతూవుంటా. ఆమె తలవంచుకుని చకచక వెళ్ళిపోతుంది. నేనూ అంతకంటే బిడియంగా వెళ్ళిపోతూవుంటా. ఆమె యిల్లు, మా యింటి వెనకాల సందులోనేనని ఆమె రాకపోకలవలన తెలుసుకున్నా. ఎప్పుడామె కనిపించినా, నా కళ్ళవుతే చూడాలని ఆరాటపడటం లేదుగాని, మనస్సు మాత్రం ఆమె వైపుకు పురమాయిస్తూ వుంటుంది.

చీరె జాకెట్టులో ఆమె తన వయస్సుకి మించినదానిలాగ కనిపిస్తుంది. చొక్కా పరికిణా తొడుక్కున్నప్పుడు మాత్రం చిన్నపిల్లగా కనిపిస్తుంది. ఒక్కొక్కనాడయితే బిర్రులాగు తొడుక్కుని, మోకాళ్ళదాకా గౌను వేసుకుని, మెడచుట్టూ పల్చటి తెల్లని ఉత్తరయాన్ని తిప్పుకుంటూ నీటుగా వెడుతూ వుంటుంది. ఆమె నడకలో కదలికలు చూడ ముచ్చటగా వుంటాయి. మధ్య పాపిడితీసి, రెండు జడలు రెండు భుజాలమీదనుంచి వేలాడ దీస్తుంది. జడల కొసలు గజిబిజిగా వుంటాయి. గుండ్రటి మొహంమీద సన్నటి బొట్టు నాజూకుగా కనిపిస్తుంది. 'లిప్‌స్టిక్'

కాని ఆమె పెదిమలు లేతగులాబీ రంగులో వుంటాయి. ఆ మొహంలో ఆకర్షణలు ప్రతిరోజూ చూస్తున్న నాకు, ఆమె నా కళ్ళలోకివచ్చి కూర్చోవడం ఆశ్చర్యమేమీ కాదు. ఆమెను చూస్తున్నకొద్దీ వింత వింత రంగులు ప్రతిబింబిస్తూ వుంటాయి.

రానురాను నా మనస్సులో నిష్కల్మషమైన వాంఛ చెలరేగింది. దానికి కారణం కేవలం బాహ్యంగా కనబడే ఆమె అందం చందం గురించికాదు. ఆమెలో నిగూఢంగావున్న సభ్యత, వినయము, నమ్రత, సౌమనస్యం నన్ను బాగా ఆకర్షించినాయి. నాకు కాబోయే భార్యకు కావలసిన గుణాలు ఆమెలో దాక్కున్నట్లు పసిగట్టా. రోజులు గడుస్తున్నకొద్దీ నాలో తహతహ యెక్కువయింది. ఆమెతో యెట్లాగయినా మాట్లాడాలనే ఉబలాటం ఎక్కువయింది. కాని ఆమాట తలుచుకుంటేనే ముచ్చెమట్లు పోస్తున్నాయి. ఎందుకింత పిరికివాణ్ణయి పోతున్నానో అర్థం కావటంలేదు. తలుచుకుంటే ఆశ్చర్యంగా వుంది. నాది పవిత్రమైన ఆశయమే! కాని ఎందుకనో భయంగా వుంటోంది.

ఆనాడు ఆ అమ్మాయి బస్ స్టాండు దగ్గర నిలబడి వున్నప్పుడు కాస్తంత ఎడంగా నేను కూడా ఉన్నట్టు ఆమె గమనించనేలేదు. అటూ ఇటూ తేరిపార జూస్తోంది. అప్పటికీ నన్ను చూసినట్టులేదు. నాలో నేను మథనపడుతున్నా. ఇప్పుడే పలకరించాలనే ఆవేశం నన్నావహించింది. గుటకలువేస్తూ రెండడుగులు వేశా. మా ఇద్దరి మధ్య ఉన్న దూరాన్ని చేతనయినంతవరకు తగ్గించేశా. ఆమె చూసి కూడా ముభావంగా వుండటం ఓ విధంగా నాకు కాస్త ధైర్యాన్నిచ్చింది. జేబు రూమాలతో మొహమంతా తుడుచుకుంటూ "నమస్తే" అన్నా గంభీరంగా.

చిరునవ్వుతో నమస్తే అంటూ నా వంక చూసింది.

'మీరు.... మా ఇంటి పక్క సందులో వుంటున్నారుగదూ....' సంభాషణ ఎట్లా మొదలు పెట్టాలో తెలియక అన్న ముక్కలు.

'అవునండీ.... ! ఆమె కనురెప్పలు వంగినాయి.

తడుముకోకుండా 'అవునండీ' అనటంలో ఆమెకూడా నన్ను ఓ కంట కనిపెడుతూనే వుందని అర్థమయి పోయింది. నన్ను చాలా రోజుల్నుంచి పరిచయమున్న వ్యక్తిగా ఆమె భావించటం నా కెంతో శక్తి వచ్చింది.

"మిమ్మల్ని చాలా రోజులబట్టీ చూస్తున్నా కూడా పలకరించటం కుదర్నేలేదు. మీ విషయం తెలుసుకుందామని నాకు కలిగిన క్యూరియాసిటీని మీరు క్షమిస్తారనుకుంటా !..." ఫరవాలేదు. బాగానే కుదిరిందనుకున్నా.

ఆమె నవ్వింది.

"మా ఫాదర్ రిటైర్డ్ ఆఫీసరు.... నేను యూనివర్శిటీలో చదువుతున్నా. మా తమ్ముడు యీ యేడు పి. యు. సి. లో చేరాడు.... అన్నది కనురెప్పలు పైకి ఎత్తుతూ.

"థాంక్యూ !.... థాంక్యూ !...." తడబడ్డట్టు అన్నాను.

ఆమె వేడిగా, వాడిగా నా కళ్ళల్లోకి చూసింది. ఆమె చూపులో నా కేదో అర్థం గోచరించింది.

'మా ఫాదర్ యింకా సర్వీసులోనే వున్నారు.... నేను యం. ఏ. చదువుతున్నా....మా చెల్లెలు యీ యేడాది మెట్రిక్ పరీక్షకు వెళ్ళింది....' మామూలుగానే నవ్వాను.

ఆమె చప్పున రిక్షాలో కూర్చుంది. వెళుతూ కుడిచేతి వేళ్ళను తమాషాగా తిప్పి, నా వంక చూసింది.

నాలో ఎన్నెన్నో ఆలోచనలు చెలరేగినాయి. మనస్సంతా నిండి వుంది. అట్లాగే బరువుగా చాలాసేపు నిలబడిపోయాను. నాకు బాగా ధైర్యం వచ్చింది. నన్ను ఆమె పూర్తిగా అర్థం చేసుకుందనే నమ్మకం కలిగింది.

ఆకులు రాలినాయి. ఎండలు కాసినాయి, వర్షాలు కురిసినాయి. మే మిద్దరంకూడా ఎన్నిసార్లు ఏమేమి మాట్లాడుకున్నామో యిప్పుడు చెప్పటం కష్టం. కళ్ళతో పలకరించటం, చిరు నవ్వులతో విడిపోవటం గడిచిపోయి ఎన్నో ఏళ్ళయినట్లుంది. పరిచయం పరిగాఢం అయిన కొద్దీ యిద్దరిలో వున్న బెరుకుతనం సడలిపోయింది. ఆమె నన్ను ఓ గొప్ప సంస్కారంగల యువకుణ్ణిగాను, ఆదర్శ పురుషుణ్ణిగాను, సభ్యతగల వ్యక్తిగాను, సహృదయతగల మనిషిగాను వాళ్ళ నాన్నగార్కి పరిచయం చేసినప్పుడు ఆమెలోవున్న గుణాల్ని నాలో చూసుకుందను కున్నాను. ఆ అమ్మాయిని ప్రత్యేకంగా అమ్మకు పరిచయం చెయ్యక మునుపే నేను చెప్పాలనుకున్న విశేషణాలన్నీ మా అమ్మే ఏకరువు పెట్టింది. నన్ను చూసి ఆనందపడింది. మా నాన్నగారు గంభీరంగా నావైపుకు చూసి మనసులో సంతోషపడ్డారు.

మా రెండు కుటుంబాలవారు అత్యంత సన్నిహితులుగా అయి పోయినారు. ఒకరిమీద ఒకరికి గౌరవం, అభిమానం, మర్యాదలు ఏర్పడ్డాయి. రాకపోకలు ధారాళంగా జరిగిపోతున్నాయి. ఆమె తమ్ముడు మా ఇంటికివచ్చి గంటల తరబడి కాలక్షేపం చేస్తూ వుంటాడు. వాళ్ళింటికి వెళ్ళినప్పుడు మా చెల్లెలూ అంతే. ఆమె మా ఇంటికివస్తే

మే మెవ్వరంకూడా అపరిచితురాలు వచ్చినట్టుగా భావించడంలేదు. ఆత్మీయురాలు వచ్చినట్టుగానే వుంది. ఎంత దగ్గరగా వస్తే అంత బాగా ఒకర్నొకరు అర్థం చేసుకుంటున్నామనే విశ్వాసం కలుగుతోంది. ఆమెతో ఎంతసేపు మాట్లాడినా, నాకు విసుగంటూ లేదు. ఆమె నాతో మాట్లాడుతున్నప్పుడు ఎబ్బెట్టుగా ఎప్పుడూ కనపడలేదు.

ఊరు నిద్ర పోతోంది. డాబామీద గదిలో లైటుముందర కూర్చుని చదువుదామని పుస్తకం తెరిచా. కాగితాలు తిరగేస్తున్నా నన్నమాటేగాని ఏమీ కనిపించటంలేదు ఆ పేజీల్లో. ఆమె రూపే ఆమె ఆకృతే కనిపిస్తోంది. ఒక్క నిమిషమన్నా నన్ను వదలిపెట్టి వుండలేకపోతే యెట్లాగు అని ఆమెను అడిగాను. ఆమె కిల కిల నవ్వుల్లో నాహృదయం పులకరించింది. ఎదురుగా కనిపించని వ్యక్తితో చాలాసేపు మాట్లాడి, నాకు కావలసిన సమాధానాలు తెచ్చుకున్నా. నా ఆరాటం తగ్గింది. నా మనస్సు శాంతించింది. ఇట్లా ఎన్నెన్ని రాత్రుళ్ళో గడిచి పోయినాయి.

కాని ఆనాడు రాత్రిమాత్రం అట్లా గడపలేదు. విచిత్రమైనరోజు. ఎనిమిదయింది. ఆమె మా యింట్లోనే భోజనం చేసింది. అవీ యివీ మాట్లాడుకుంటూ కూర్చున్నాం. పొద్దుతెలీలేదు. ఆమె నాన్నగారు హఠాత్తుగా వాకిటి గుమ్మం దగ్గరకువచ్చి నిలబడ్డాడు. లోపలికి రమ్మనమని నేను అనబోయేలోగానే: "ఇంతసేపు యేంచేస్తున్నావ్!...." అనే ఆయన గద్దింపు నా చెవులమీద కర్కశంగా పడింది. ఆయన మొహంలోకి చూస్తున్న నేను క్షణంలో భయపడిపోయాను. మహారౌద్రంగా కనిపించాడు. కనుబొమ్మలు ముడిపడుతున్నాయి. పెదిమల మీద నాలుక గిరగిరా తిరుగుతోంది. ఆయాసపడుతున్నాడు. "హద్దూ పద్దూ లేకుండా యేమిటిక్కడ" అని గట్టిగా కసురుకున్నాడు. కూతురి

వైపుకు తీక్షణంగా చూస్తూ 'పద యింటికి' ...అంటూ కుడిచేతి చూపుడు వేలును వాకిటి వైపుకు చూపించాడు.

ఆమె చివాలున లేచి నిలబడింది. తల వంచుకుంది. నాకు చెర్రుమన్నది. చెడ్డ అసహ్యం వేసింది. ఆయన ప్రవర్తన చూస్తుంటే నా రక్తము వుడికిపోయింది. ఆ క్షణాన ఎన్నో ఆలోచనలు వెర్రిగా వచ్చి యిట్టే ఎగిరి పోయినాయి. ఈ సమయంలో నేను తొందర పడకూడదని తమాయించుకున్నా. కాని "ఏమిటండీ! ఎందు కింత కోపం" అని మాత్రం అనకుండా వూరుకోలేకపోయాను.

"ఊ...." అంటూ నా వైపుకు హుంకరిస్తూ జూశాడు.

"ఏమిటి మీ ఉద్దేశం!...." గట్టిగా అడిగేశాను.

"ఇంక నుంచున్నావే, పదవేం!...." కూతురివైపుకు తిరిగాడు ఆయన.

ఆమె మెల్లిగా వాకిట్లోకి వెళ్ళిపోయింది. ఆయన పెద్ద పెద్ద అంగలు వేస్తూ సాగిపోయాడు. నాకు వింతగానేవుంది. మా అమ్మ ఎన్ని అడిగినా నేను ఏమీ చెప్పలేకపోయాను. కారణం ఫలానా అని ఊహించటం కిష్టంగా వుంది. ఆయనలో హఠాత్తుగా కలిగిన మార్పుకు కారణం ఏమయి వుంటుందా అని ఎన్నిరకాలుగా ఆలోచించినా అంతు పట్టటంలేదు. ఆలోచనలతోనూ, ఆరాటంతోనూ కొన్ని రాత్రిలు గడిపేశాను.

ఆ రాత్రి సంఘటన తర్వాత ఎన్నోసార్లు ఆమెను చూశాను. ఆమెతో మాట్లాడాలంటే నాకు చాలా బెరుకుగానూ. అసహ్యంగానూ అనిపించింది. ఆమెకూడా అదివరకుమాదిరి చనువుతో పలకరించవే

లేదు. ఆమె బహుశా, తండ్రిగారి తరపున క్షమాపణ చెప్పుకుంటుం దనుకున్నాను. అలాంటిదేమీ జరగలేదు. ఆమె మనస్సులో ఏదో ఆరాటం మాత్రం వున్నట్లుగా ఆమె మొహమే చెపుతోంది. కాని ఆ విషయము ఆమె యెత్తక్కాదు. నేను కూడా తటస్థంగానే వూరు కున్నాను, కాని నేను యెక్కువ కాలం ఆ భారాన్ని, ఆ బాధను యిము డ్చుకోలేక పోతున్నాను. ఎట్లానయినాసరే ఆమెను అడిగితీరాలనే నిశ్చయానికి వచ్చేశాను. ఆయనగారి ప్రవర్తనలో హఠాత్తుగా వచ్చిన మార్పుకు కారణం ఏమిటి అని ఆమెను అడగాలనుకున్న సూటిప్రశ్న. కాని అంత డైరెక్ట్‌గా అడగటానికిష్టంలేదు. మాటల సందున నా అభిప్రాయం ఆమెకు తెలియజేస్తే చాలు ననిపించింది. అదివరకు మాది రిగా షికార్లు వెళ్లటంలేదు, గంటలతరబడి మాట్లాడటం అంతకంటే కుదరటం లేదు. అప్రయత్నంగా కలుసుకున్నప్పుడు మాత్రం ముక్త సరిగా మాట్లాడటం మినహా యింకా అవకాశమూ దొరకటంలేదు. ఆయన కోపానికి కారణం చెప్పటం యిష్టంలేక పోయినా, తన మన స్సేమిటో విప్పి చెప్పొచ్చుగా అనుకున్నా. ఆమెకూడ కోపం వచ్చి నట్లుగానే భావించాను. కారణాలు లేనివారికే కోపాలు యిట్టే వచ్చే స్తుంటే నేను మాత్రం కోపం యెందుకు తెచ్చుకోకూడదూ అనుకున్నా. నిజానికి నాకూ కోపం వచ్చింది. వాళ్ళమీదకాదు, ఆ ప్రవర్తన మీద కాదు. దానికి కారణం ఏమిటో చెప్పనందుకు మాత్రం తీవ్రంగానే కోపం వచ్చింది. ఏమైనాగాని దానికి కారణం ఏమిటో తెలుసుకోనంత వరకు నాకు మనశ్శాంతి లేదు. ఆమెను ఒంటరిగా కలుసుకోవటం పెద్ద సమస్యేమీ కాదు. కాని కలుసుకున్నప్పుడు మాత్రం నేను అడగదలుచుకున్న ప్రశ్న అటగటమే సమస్యగా తయారయింది. కాని యీనాడు అదేమీ లేదు. అడిగేశాను నేను కూడా, నామీద బాగా కోపం వచ్చినట్టుందని.

ఆమె గ్రుసన నావైపుకు తిరిగింది.

"మీఇంటికి వచ్చిన పెద్దమనిషిని ఎట్లా గౌరవించాలో తెలీదు ... పైగా నిర్లక్ష్యంగా, పెద్దవారనే భావమన్నా లేకుండా మాట్లాడటం మాత్రం తెలుసు...." ఆమె కంఠంలో కరుకుతనం బాగా వుంది.

'వచ్చిన పెద్దమనిషి ఏం మాట్లాడినా ఫరవాలేదనుకుంటాను !.... అయినా నేను అగౌరవ పరిచిందేముంది?" ఉద్రేకాన్ని అణచుకుంటూ ఆమెకు సూటిగా సమాధానం చెప్పాను.

"ఇంకే కావాలి !.... వచ్చినవారిని కూర్చోమనన్నా అనకుండా వాకిట్లో మనిషిని వాకిట్లోంచి పంపించేశారు !...." ఆమె కను బొమ్మల ముడివడ్డాయి.

నాకేదో ఆశ్చర్యము వేసింది. తప్పు చేసింది ఆయన, అనటం నన్ను, చాలా బాగుంది అనుకున్నాను. ఆ సమయంలో ఏం చెప్పాలో నా కేమీ తోచలేదు.

ఆమె యిదా చివరికి నన్ను అర్థం చేసుకున్నదీ అనుకున్నాను. ఆమె తండ్రిగారి మొహంలోకి నేను క్రోధంగా చూశానుట. ఆయన కది కటువుగా వున్నదిట, నన్ను మందలించినట్లుగా అన్నది. నాబుర్ర తిరిగి పోయింది. మాట్లాడుతున్నది ఆమేనా అనిపించింది. ఆమె మాటల 'షాక్' కునేనుతట్టుకోలేక పోయాను.

"ఇంటికివచ్చి, నానామాటలు మీ నాన్నగారు అనటం బాగానే వుందిగాని, నేను ఆయనవంక చూడటం మీకు అభ్యంతరం కలిగిందే !...." అని మనస్సులోనే అనుకున్నా. ఆమె మనస్తత్వం నాకర్థం కాలేదు. చాలా సన్నిహితంగా ఆమెను చూడటం వలన,

పూర్తిగా అర్థం చేసుకున్నాననే అహంభావం బాగా దెబ్బతిన్నది. ఆమెను గురించి నాకేమీ తెలీదని, ఒక్క క్షణంలో నిర్ణయానికి రావటానికి సిద్ధపడ్డాను.

ఆనాడు రాత్రి నా కంటిమీద కునుకులేదు. ఇంత చనువుగా, చొరవగా, ఆప్యాయంగా వుంటున్న నన్ను, యింత నీరసంగానూ, చులకనగానూ అంటుందా అని ఆలోచిస్తూ వ్యధపడుతున్నా. ఆమెకు నా మీద అధికారం ఏమిటి? ఇష్టం వచ్చినట్టూ మాట్లాడటానికి ఆమెకు ధైర్యం యెట్లా వచ్చింది? అవును; నేనిచ్చిందే అని ఏమో బాధపడ్డా. ఆమెలో అహంభావం బాగా ప్రకోపించింది. తల్లి తండ్రులు యిచ్చిన గారాబంవలన ఆమె యెంత మాటపడితే అంతా యితరులను అనటానికి వెనకాడదు. ఇతరులంటే నిర్లక్ష్యంకూడా బాగానేవుంది. తన అందాన్ని చూసుకుని పెంచుకున్న గర్వంకూడా వుంది. నా అభిమానాన్ని, నా ప్రేమను ఆమె తృణీకరించింది. ఆమెకు యెంత డబ్బు, చదువూ వున్నా ఆమెకోసమని, ఆత్మాభిమానం చంపుకోలేను. ఆమెలో నేను చూశాననుకున్న గుణాలు ఏమీ లేవని యిప్పుడు తెలుసుకుంటున్నాను. ఆవేశంగా ఎన్నెన్నో, నాలో నేనే అనుకుంటూ సమాధానపడ్డా. ఆమె మీద నాకు కలిగిన అవ్యాజమైన ప్రేమను నా మనస్సులోంచి తొలగించుకోవటానికి నిర్ణయించుకున్నాను.

ఆమె యీ తడవ నన్ను కలుసుకున్నప్పుడు నేనేమీ మాట్లాడదలుచుకోలేదు. అందువలనే అట్లాగే కూర్చున్నాను.

'మీరేమీ అనుకోకుండా వుంటే నేనోమాట అంటాను........' అంటూనే "మీకు కోపం యెక్కువండీ బాగా !...." అన్నది.

నా రక్తం వుడికిపోయింది. ఉద్రేకం బాగా వచ్చేసింది. ఎందుకని గట్టిగా మనస్సులో వున్నదంతా చెప్పేద్దామనుకున్నా. కాని

నా ఆవేశం ఆమె అన్నమాటను ధృవపరుస్తుందేమోనని తమాయించు కుని అందరూ మీ అంత శాంత మూర్తుల్లాగా వుండాలంటే యెట్లా కుదురుతుందండీ!.... అన్నాను మెల్లగా.

"అదుగో ఆ మాటలోనే మీ కోపమంతా కనిపిస్తోంది" అంటూ రెట్టించింది.

"కోపం, శాంతం విడివిడిగా వుండవు, రెండూ కలిసే వుంటాయి" అన్నాను ఆలోచనగా,

"ఇతరుల విషయంలో మీ రన్నది నిజమే గావచ్చు గాని, మీలోమాత్రం నేను కోపాన్ని విడిగానే చూశాను" అన్నది ఆమె.

ఎందుకు యీ మాటలు అంటోందీ తేలటం లేదు.

'మీరు మగవారు, ఏంమాట్లాడినా సమర్థించుకోగలరనే ధీమా వుండచ్చు. కాని అలాంటి దేమీ నాకులేకు....' అంటూ నా వంక చూసింది.

చప్పున నాకు మాచెల్లెలిచేత పంపిన కబురు మాట గుర్తుకొచ్చింది. ఏంలేదు; నా మనస్సు ఆమెకు తెలియజేయాలని ఆమె మనస్సును కూడా పూర్తిగా తెలుసుకోవాలనే కుతూహలంతో మా చెల్లెల్ని రాయబారం పంపాను. తర్వాత జరిగిన సంఘటనల వలన ఆమె దగ్గర్నుంచి సమాధానం వస్తుందని ఆశించలేదు. అదీగాక నా మనస్సు మార్చుకున్నాననికూడా కబురు పంపుదామని అనుకున్నా. కాని అట్లా చేయలేదు. ఇప్పుడామె వాలకం, ఆమె మాటలు ధోరణి చూస్తుంటే, ఆ ప్రస్తావనేమన్నా తెస్తుందేమో అనుకుంటున్నా.

"అయినా, మా నాన్నగారిమీద మీకు గౌరవ మర్యాదలు లేవు.... అలాంటప్పుడు...." అంటూనే చప్పున ఆపేసింది. దూరంగా వస్తున్న ఎవరో అపరిచిత వ్యక్తిని విడ్డూరంగా చూస్తోంది. నేనూ అయిన

వైపుకే చూస్తున్నా, నాకు ఫలానా అని గుర్తురావటంలేదుగాని. అతన్ని, ఆమె ఇంట్లోనే చూచినట్లు మాత్రం స్ఫురణకు వచ్చింది.

ఆమె నావైపుకు అదోరకంగా చూసి, గిర్రున సాగిపోయింది. నేను అటే చూస్తూ నిలబడిపోయాను. నా మనస్సు బాగా ఆందోళన పడింది. ఉక్కిరి బిక్కిరయింది. చాలా బాధపడ్డాను. నా జీవితంలోకి రాబోయి నన్ను కలవర పెట్టిన స్త్రీ మూర్తిని నా మనస్సులోంచి తొలగించేసుకున్నట్లు ఆమెకు తెలియ చెయ్యాలనుకున్నాను. ఇంటికి వెళ్ళిపోయాను.

మర్నాడే ఉత్తరం వ్రాశాను.

"....మిమ్మల్ని దూరంగా చూస్తున్నప్పుడు మీలోవున్న ఉత్తమ గుణాలే నాకు కనిపించాయి. వాటివలన ఆకర్షింపబడినమాట నిజమే. వాటిని హర్షిస్తూ, మీ మీద గౌరవాభిమానాలు పెంచుకున్నాను. అవి అట్లాగే వుండాలంటే మిమ్మల్ని దూరంగానే చూస్తూ వుండాలను కుంటున్నాను....ఇందువలన యింకా మీ మీద గౌరవము, అభిమానము పెరుగుతాయని ఆశిస్తున్నాను...." అని పూర్తిచేసి, కవరులో పెట్టేసి అతికించేశాను. మా చెల్లెల్ని పిలిచి, యీ కవరును ఆ అమ్మాయి కిచ్చి రమ్మనమని చెప్పాను. మా చెల్లెలు ఆ కవరు తీసుకుని గడప దాటిందోలేదో, ఆ అమ్మాయి తమ్ముడొచ్చి నాకో కవరు యిచ్చి వెళ్ళాడు.

"....మిమ్మల్ని దగ్గరగా చూచినప్పుడుగాని. మీ మనస్తత్వం నాకు అర్థంకాలేదు. మీ మీద నాకు కలిగిన గౌరవ మర్యాదలు దగ్గరగా రావటంతో సన్నగిలి పోతున్నాయని తెలుసుకున్నాను. అందువలన అవి చెడకుండా ఉండాలంటే మీకు నేను దగ్గరగా రాకపోవటమే అని నిశ్చయం చేసుకున్నాను...."

(జయశ్రీ ఆగస్టు 1966)